

РЕШЕНИЕ

№ 21741

гр. София, 24.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав, в
публично заседание на 18.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4688** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 38, ал.8 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-392 от 27.03.2025 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/.

Твърди материална незаконосъобразност и несъответствие с целта на закона. Сочи, че в Главна дирекция „Национална полиция“ /ГДНП/ – МВР са постъпили две заявления от Х. И. И., представляващи искане за изтриване на лични данни от информационните масиви на МВР (заявление вх. рег. № 328605-23/13.03.2023 г. по описа на ГДНП) и за снемане на полицейска регистрация (заявление вх. рег. № 328600-19544/04.04.2023 г. по описа на ГДНП), обединени в една административна преписка. По отношение на искането за снемане на полицейска регистрация е издадена заповед с рег. № 32863-2855/09.08.2023 г. на заместник-директора на ГДНП за снемане на полицейска регистрация № 22164/22.07.2022 г. по описа на ОДМВР-П., препис от която е връчен на Х. И. на 17.08.2023 г., видно от собственоръчния му подпис върху заповедта. По обединената административна преписка, включваща двете заявления, е постановено решение № 328605-141/20.09.2023 г. на директора на ГДНП, с което молбата за заличаване/изтриване, обективизирана в тези заявления, е разгледана по същество и приета за частично основателна. Твърди, че решението е изпратено на заявителя на 20.09.2023 г. на посочен от него адрес за кореспонденция чрез пощенски оператор „Български пощи“ ЕАД, поради което не е налице мълчалив отказ по заявленията. Поддържа, че след като към момента на произнасяне на КЗЛД по жалбата на И. е бил налице издаден и надлежно връчен административен акт, а

именно решение № 328605-141/20.09.2023 г. на директора на ГДНП, то жалбата е била недопустима. Претендира, че посоченият в чл. 53, ал. 3 ЗЗЛД срок е инструктивен и с изтичането му не се преклудират никакви права на субекта на данни. Поради това, при наличие на изричен административен акт, постановен по същото искане, дори и извън срока по чл. 53 ЗЗЛД, няма формиран мълчалив отказ на органа, който да подлежи на контрол, както и липсва правен интерес на жалбоподателя от оспорване. Моли да се отмени решението на КЗЛД. Претендира юриск.възнаграждение.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни чрез процесуалния си представител и в писмен отговор оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юриск. възнаграждение.

Заинтересованата страна – Х. И. И. не взема становище по жалбата

СГП не взема становище.

Административен съд София – град, като взе предвид представените по делото писмени доказателства и становищата на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по жалба рег. № ППН-01-392/16.05.2023 г., подадена от Х. И. И., в която са наведени твърдения за мълчалив отказ по подадено заявление за изтриване/заличаване на личните му данни, а именно заявление за изтриване на лични данни във връзка с полицейска регистрация, подадено на 10.03.2023 г., по което повече от 2 месеца не е получен отговор, както и повторно заявление от 03.04.2023 г., по което повече от 3 месеца не е получен отговор.

С оглед изясняване на обстоятелствата по жалбата, с писма от 12.06.2023 г. КЗЛД, на основание чл. 26 АПК, е уведомила Х. И. и министъра на вътрешните работи за започнатото административно производство, като на основание чл. 36 АПК на министъра на вътрешните работи е предоставена възможност да изрази писмено становище и представи относими доказателства.

На 26.07.2024 г. министърът е депозирал в КЗЛД становище, в което сочи, че в ГДНП – МВР са постъпили две заявления от Х. И. И., представляващи искане за изтриване на лични данни от информационните масиви на МВР (заявление вх. рег. № 328605-23/13.03.2023 г. по описа на ГДНП) и за снемане на полицейска регистрация (заявление вх. Рег. № 328600-19544/04.04.2023 г. по описа на ГДНП), обединени в една административна преписка. По отношение на искането за снемане на полицейска регистрация е издадена заповед с рег. № 32863-2855/09.08.2023 г. на заместник-директора на ГДНП за снемане на полицейска регистрация № 22164/22.07.2022 г. по описа на ОДМВР-П., препис от която е връчен на Х. И. на 17.08.2023 г., видно от собственоръчния му подпис върху заповедта. По обединената административна преписка, включваща двете заявления, е постановено решение № 328605-141/20.09.2023 г. на директора на ГДНП, с което молбата за заличаване/изтриване, обективизирана в тези заявления е разгледана по същество и приета за частично основателна. Министърът сочи, че решението е изпратено на заявителя на 20.09.2023 г. на посочен от него адрес за кореспонденция чрез пощенски оператор „Български пощи“ ЕАД, поради което не е налице мълчалив отказ по заявленията, както и че решението съответства на приложимите материалноправни разпоредби и целта на закона.

Във връзка със становището на министъра на вътрешните работи, за което жалбоподателят е уведомен, последният информира, че е подал заявление за заличаване до МВР на 13.03.2023 г., но тъй като не получил отговор, е подал жалба до КЗЛД на 15.05.2025 г., като в резултат на намесата на Комисията е издадена заповед № 38605-141/20.09.2023 г., с която се заличава част от поисканата от него информация. Соочи още, че в ГДНП е издадена заповед № 32863-2855/09.05.2023 г., с която се сема полицейската му регистрация № 22164 от 22.07.2022 г. по описа на ОСМВР – П., но се отказва изтриване на личните му данни ЗМ 63/25.05.2022 г. по

описа на ПОППВОО при ОДМВР – П.. Възразява, че мотивите на решението са във връзка с Инstrukция № 81213-748/20.10.2014 г., но след нея е приета Инstrukция № 81213-1280 от 07.10.2021 г. за реда за обработване на лични данни в МВР. Твърди, че жалбата е основателна, тъй като заповедта за заличаване е издадена, след като е сезирал КЗЛД.

На заседание, проведено на 04.09.2024 г., жалбата е приета за допустима, конституирани са страните, насрочено е открито заседание за разглеждане по същество.

С решение на КЗЛД от заседание, проведено на 12.12.2024 г. (Протокол № 53) жалбата е обявена за основателна и за нарушение на чл. 53, ал. 3 вр. чл. 56, ал. 2 ЗЗЛД, на основание чл. 80, ал. 1, т. 4 ЗЗЛД, на министъра на вътрешните работи е наложена корективна мярка – разпореждане, да приведе операциите по обработване на данни в съответствие с разпоредбите на глава VIII от ЗЗЛД, като отговаря на подадени заявления за упражняване на права в срока по чл. 53, ал. 3 ЗЗЛД. За да постанови оспореното решение КЗЛД е изложила мотиви, че при разглеждане на искания за упражняване на права във връзка с наказателни производства, включително на полицейска регистрация, се прилагат правилата на глава VIII от ЗЗЛД, която изисква от МВР произнасяне в срок от 2 месеца на подадени заявления от субекти на данни, който може да бъде удължен с 1 месец поради сложността или броя на исканията (чл. 53, ал. 3 ЗЗЛД). В конкретният случай, макар че двата индивидуални административни акта отговарят на изискванията на АПК, срокът по чл. 52, ал. 3 ЗЗЛД не е спазен, тъй като на заявлението, подадено на 13.03.2023 г., е отговорено с решение № 328605-141/20.09.2023 г. (повече от 5 месеца след подаването), като няма информация за връчването или изпращането му на жалбоподателя, а на заявлението, подадено на 04.04.2023 г. е отговорено със заповед № 32863-2855/09.08.2023 г. (повече от 4 месеца след подаването). Комисията е отчела и обстоятелството, че администраторът е отговорил на двете заявления след подаването на жалбата до КЗЛД (16.05.2023 г.) и след като е поискано становище от администратора (12.06.2023 г.).

Представена е по делото административната преписка, приети са като доказателства съдържащите се в нея документи.

Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка, настоящият състав, при извършена по реда на чл. 168 АПК служебна проверка досежно законосъобразността на оспореното решение на основанията, посочени в чл. 146 АПК, приема за установено от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 АПК от надлежна страна с правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган в съответствие с предоставените му правомощия и в предвидената от закона писмена форма, като съдържа всички изискуеми по чл. 59 АПК реквизити, поради което не е нищожно и е постановено в съответствие с изискванията за форма на административния акт. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД вр. чл. 57, § 1, б. „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 именно КЗЛД е органът, който разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на субекти на данни, свързани с обработване на личните данни, като не са налице изключенията по чл. 2, § 2, б. „в“ и чл. 55, § 3 от Регламент (ЕС) 2016/679 предвид обстоятелството, че случаят не касае дейности по обработване извършвани от физическо лице в хода на чисто лични или домашни занимания и/или дейности, извършвани от съдилищата при изпълнение на съдебните им функции. Административният акт е издаден след разглеждане на жалбата по същество в открито заседание на комисията съгласно чл. 9, ал. 4 ЗЗЛД и чл. 40, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация, след конституиране и призоваване на страните, приемане на техните становища, като решението е прието единодушно от членовете на административния

орган (чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД). Спазени са и изискването за форма и административнопроизводствените правила, в оспореното решение са посочени мотивите – фактически и правни основания.

Относно съответствието на оспорения акт с материалноправните разпоредби, съдът прие следното:

По делото няма спор, че министърът на вътрешните работи е администратор на лични данни съгласно чл. 29, ал. 1 ЗМВР и може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Идентично е предвиждането и на чл. 6 от утвърдените от него Вътрешни правила за организацията на работа в МВР по постъпили заявления от физически лица във връзка с обработването на техните лични данни в МВР. Със заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и заместник-директорите на ГДНП да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Със заповед № 8121з-1111/08.10.2019 г. - т.1.1, министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и заместник-директорите на ГДНП да разглеждат и да се произнасят по постъпили от субектите на данни искания за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент /ЕС/ 2016/679, по чл. 53-56 ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от цитирания Регламент, съответно по чл. 68 ЗЗЛД.

В съответствие с делегираната му компетентност заместник-директорът на ГДНП е разгледал искането на жалбоподателя Х. И. в частта за снемане на полицейска регистрация, но го е сторил извън определения в закона срок от два месеца от получаване на искането по чл. 53, ал. 3 ЗЗЛД. Заявлението е постъпило на 04.04.2023 г., а произнасянето по него е на 09.08.2023 г., т.е. след изтичане на два пъти по-дълъг период.

Впоследствие, в съответствие с делегираната му компетентност директорът на ГДНП е разгледал обединената административна преписка, включваща двете заявления на Х. И. за изтриване на лични данни и се е произнесъл с решение № 328605-141/20.09.2023 г., но го е сторил извън определения в закона срок от два месеца от получаване на искането по чл. 53, ал. 3 ЗЗЛД. Заявлението е постъпило на 13.03.2023 г., а произнасянето с решение по него е на 20.09.2023 г., т.е. след изтичане на три пъти по-дълъг период. Несъмнено както твърди жалбоподателят искането за снемане на полицейска регистрация и искането за изтриване на лични данни са предмет на регламентация на отделни закони. В случая релевантно за разрешаване на правния спор е искането за изтриване на лични данни, което се съдържа както в заявлението от 13.03.2023г., така и във втората част на заявлението от 4.04.2023г., тоест това представлява искане по чл. 56 ал.2 ЗЗЛД и следва да се извърши в срока по чл. 53, ал. 3 ЗЗЛД /арг от чл. 56 ал.3 от ЗЗЛД/. Няма спор, а и от доказателствата се установява, че този срок не е спазен.

Следва да се направи уточнението, че чл. 53, ал. 3 ЗЗЛД предвижда удължаване на срока за произнасяне при сложност или голям брой искания, като в настоящият случай няма данни администраторът да се е възползвал от тази законова възможност.

Предвид изложеното, правилен е изводът на КЗЛД, че двата индивидуални административни акта отговарят на изискванията на АПК – издадени са от компетентен орган в предписаната от закона форма, съдържат фактически и правни основания, а при издаването им не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Основният спор се свежда до това дали министърът на вътрешните работи е нарушил чл. 53, ал. 3 вр. чл. 56, ал. 2 ЗЗЛД с бездействието си по произнасяне в срок по заявленията.

Министърът на вътрешните работи, като администратор на лични данни, чрез директора на ГДНП, е бил валидно сезиран на 13.03.2023 г., съответно на 04.04.2024 г., като без да удължава двумесечния срок за произнасяне с още един месец, решението за частично изтриване на лични данни е взето на 20.09.2023 г., повече от шест месеца след подаване на заявлението, а заповедта за

снемане на полицейска регистрация е издадена на 09.08.2023 г., след повече от четири месеца от подаване на заявлението. Дори забавянето да е било обусловено от нуждата за становище на друг орган, това е могло да доведе до използване на нереализираната възможност за удължаване на срока, а не до липса на произнасяне за толкова дълъг период. Вярно е, че сроковете за произнасяне са инструктивни, а не преклузивни и просрочието им не погасява правата на субектите, но това не освобождава неспазилния ги орган от отговорност, която в случая е реализирана от КЗЛД. /Р 1337 от 6.02.2024 по адм 2630/ 2023г на ВАС/

В тази връзка, неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че жалбата на И. пред КЗЛД е била недопустима поради наличието на издаден и надлежно връчен на 21.09.2023г /л. 112/ административен акт, а именно решение № 328605-141/20.09.2023 г. на директора на ГДНП. Това е така, тъй като от доказателствата по делото безспорно се установява, че жалбата, въз основа на която е образувано производството пред КЗЛД, е депозирана пред Комисията на 16.05.2023 г., на 12.06.2023 г. е поискано становище от администратора, след което на проведено на 04.09.2024 г. заседание жалбата е приета за допустима, конституирани са страните и е насрочено открито заседание за разглеждане по същество. Едва след това са издадени заповед № 3286з-2855/09.08.2023 г. на заместник-директора на ГДНП, връчена лично на заявителя И. на 17.08.2023 г. и решение № 328605-141/20.09.2023 г. на директора на ГДНП, връчено лично на заявителя на 21.09.2023 г., видно от приложеното по делото известие за доставяне № ИД PS 1715 00419К Т (л. 112). Въпреки че администраторът се е произнесъл с решение 328605-141/20.09.2023 г. в хода на производството пред Комисията, то към момента на депозиране на жалбата произнасяне не е било налице, поради което жалбоподателят е имал правен интерес от оспорването на така формулирания мълчалив отказ.

Следва да бъде отбелязано, че Комисията е взела предвид предприетите действия по удовлетворяване на искането на субекта на данни при определяне кое от своите корективни правомощия по чл. 80, ал 1 ЗЗЛД да упражни, а именно това по т. 4 – да разпорежи на администратора да приведе операциите по обработване на данни в съответствие с разпоредбите на глава VIII ЗЗЛД, като отговаря на подадени заявления за упражняване на права в срока по чл. 53, ал. 3 ЗЗЛД, доколкото другите мерки по чл. 80, ал. 1 ЗЗЛД са били неприложими в конкретния случай. В оперативната самостоятелност на КЗЛД е да избере кой способ за корекция срещу администратора на лични данни да използва. В настоящият случай е предпочетено приложението на мерки по чл. 80, ал. 1, т. 4 ЗЗЛД, като това е аргументирано с посочените смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно произнасянето с решение в хода на производството пред КЗЛД. /Р № 1337 от 6.02.2024г по адм д 2630/ 2023г на ВАС, Р № 10522 ОТ 02.11.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 140/2023 Г., V ОТД. НА ВАС./ При определяне на корективната мярка адм орган е съобразил целта, която се преследва и че с налагането ѝ и изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната. Изборът на мярка правилно е определен от КЗЛД за подходящ и съответен, имащ предупредителен ефект спрямо конкретиката на случая. Установеното нарушение на чл. 53 ал. 3 вр с чл. 56 ал. 2 ЗЗЛД, обуславя правомощието на КЗЛД по чл. 80 ал.1 т.4 КЗЛД да разпорежи на администратора да приведе операциите по обработване на данни в съответствие с разпоредбите на глава 8, като отговаря на подадени заявления за упражняване на права в срока по

чл. 53 ал.3 ЗЗЛД. Относно прилагането на подходящата корективна мярка следва да се има предвид естеството, тежестта и последиците от нарушението, като се оценят всички факти по случая. Оценката за това, какви мерки са ефективни, пропорционални и възпиращи във всеки отделен случай ще трябва да отразява целта, преследвана с избраната корективна мярка, т.е. възстановяване на спазването на правилата. В случая корективната мярка се явява целесъобразна и ефективна мярка, за защита на законовия обществен интерес. Комисията правилно е отчетла, че разпореждането ще допринесе за спазване от страна на администратора на установения правен ред.

По така изложените правни аргументи и при съобразяване чл. 168 АПК настоящата съдебна инстанция обосновава краен извод за законосъобразност на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не се дължат разноски. Жалбоподателят следва да заплати по арг. от чл. 143 ал.3 АПК на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-392 от 27.03.2025 г. на Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Комисия за защита на личните данни юриск.възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: